

ПРОЛОГ

Мене розбудили поліцейські сирени, а може, тріск дерева, коли виламували вхідні двері. «Розбудили» — це неправильне слово. Вони мене отямили.

Я підняла голову, напівпритомно кліпаючи. Вологе волосся липло до обличчя й губ. Я змахнула пасма зі щоки і сперлася на лікті. Я не розуміла, чому лежу на холодній, вогкій плитці.

Я звелася на коліна, все ще дезорієнтована. Потім, у запамороченні, опустила голову. Холодний страх охопив мене, коли я побачила, що спереду моя біла сорочка залита червоним. Шлунок звело. Мене вивернуло, проте болю я не відчувала. Я обмацала себе крізь сорочку. Жодного болю. Це не моя кров.

Подих зривався. Відчувати мокру бавовну на тілі було нестерпно. Я смикала тканину, пальці тремтіли, а думки борсалися. Я намагалася згадати, що, в біса, сталося. Але не знаходила в пам'яті нічого, окрім застиглої порожнечі.

Я спробувала підвестися, але ноги надто трусилися й не тримали мене. За спиною пролунали крики. Я обернулася до людей, вони зупинились і завмерли. Усі дивилися на мене.

Перед очима знов потемніло.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Понеділок

Я розклала віалом на столі в терапевтичному кабінеті папки з психіатричними нотатками. Перевірила на ярликах ім'я своєї нової пацієнтки — Лора Вінтерс. Я уявила основну інформацію: вік, сімейний стан і близькі родинні зв'язки, професію, попередні захворювання й те, чому її тут утримують. Моя робота — під час сесій додати плоти до скелета досьє Лори. До нашої першої зустрічі залишалося кілька хвилин.

Маленька квадратна фотографія темноволосої жінки кріпилася до обкладинки. Приблизно мого віку і на вигляд доволі непоказна, але я з досвіду знала, що невинне обличчя мало що означає. Справжнє «я» ховається за маскою зі шкіри та м'язів. Я роздивлялася очі Лори, роздумувала, які саме таємниці криються за її порожнім поглядом. Це лице свідка, жертви чи вбивці? Я мала менш як тиждень, щоб з'ясувати. Не дивно, що від напруги почав наростати головний біль.

Я взяла папку й знову задумалася: чому ця жінка обрала саме мене? Чому наполягала, що я єдина психологиня, з якою вона воліє спілкуватися? Оскільки Лора й сама практикувала до того, як опинитися тут, я припускала, що причина в моїй репутації. Принаймні тій її частині, яку я здобула, покращуючи систему підтримки в жіночих шелтерах. Лора явно не чула про помилку, якої я припустилася минулого року.

Відкинувши цю думку, я глянула на годинник над дверима — час до нашої першої зустрічі невпинно спливав.

Я обернулася, щоб оглянути маленьку кімнату, виділену для щоденних терапевтичних сесій. Мене розчарувала непривітна атмосфера, голі стіни та єдине високе вікно, забране металевією сіткою. Природне освітлення сприяє розслабленню пацієнта, проте тут у центрі стелі тихо дзижчала видовжена світлодіодна лампа. Вона світилася різко й флюоресцентно — геть неприродно.

Два м'які дивани стояли під прямим кутом, один біля дальньої стіни, другий — ліворуч. Вони займали надто багато місця. На низькому столику із соснового дерева лежала відкрита коробка з серветками, одна з яких піднімалася вгору, як білий прапор. Мені здалося, що в кімнаті задушливо, майже клаустрофобно, тож бог знає, як тут почуватиметься хтось із психічними розладами. Тим паче, мені сказали, що двері мають бути завжди зачиненими, навіть коли я одна.

Я згадала про просторий кабінет, який я винаймала в Лондоні, оздоблений у заспокійливих зелених тонах. Мої клієнти сиділи в зручному кріслі і, розмовляючи, незмінно погладжували оксамит бірюзового кольору та відчували заспокійливий рух ворсу під пальцями. Якби хтось потер синтетичну рожеву тканину, якою оббиті дивани в цьому кабінеті, то, напевно, від статичної електрики спалахнуло б полум'я.

Думки про мій кабінет викликали тужливе бажання повернутися додому. Спина боліла від сну на тонкому матраці в кімнаті, яку Гітон Плейс надали мені на час роботи з Лорою. Коли я повернулася на стільці, підосви черевиків заскреготіли килимовим покриттям,

що вкривало підлогу на кожному поверсі цього закладу, включно із приміщенням для персоналу в сусідній будівлі, де мені й виділили місце. Це були старі бараки, і я годинами не могла заснути — тремтіла від холоду під куцою ковдрою. Різкий контраст спеки в цьому сучасному терапевтичному центрі просто отупляв. Я повернулася до вузької батареї за столом, поклала руку на метал і відсмикнула її, коли обпекла долоню. Я стала навколішки, щоб знайти регулятор температури. Сподівалася лише, що моя нова пацієнтка не зайде саме в цю мить, щоб привітатися з моєю дупою. Проте я не побачила нічого, окрім металевих труб, що стирчали з підлоги.

Я знову сіла за стіл і підняла волосся, щоб відкрити шию. Піт зібрався на лінії росту волосся. З такого не варто починати терапію. Я мала бути розслабленою і підготовленою, а не спітнілою й розпатланою. Я кляла себе за те, що дозволила цікавості до справи Лори зтягнути мене сюди. Я могла відмовитися від роботи. Я могла б сказати, що це занадто велика жертва, що я не можу призупинити власне життя, але вся ця таємничість вабила. І треба визнати: моя гордість теж посприяла. Приємно, що мене виділили з натовпу. І це виявилось тим визнанням, якого мені так бракувало після службового розслідування.

За вікном почувся гуркіт — я здригнулася. Потім пролунало ревіння якогось двигуна. Тільки цього мені не вистачало. Важка техніка, що працює поруч, не найкращий фоновий шум для терапевтичних сесій. Я ще раз оглянула бідно обставлений кабінет, зауважила, як він впливає на мої емоції. Голі стіни віддавали похмурістю, прим'яті диванні подушки — безнадією. Така разюча відмінність від мого затишного робочого середовища

розпалювала провину за те привілейоване життя, яке ми з Коннором мали. Особливо на тлі досвіду жінок із шелтерів. Я вирішила, що мені корисно провести деякий час у подібному оточенні. Це нагадає мені, що варто цінувати свою свободу і домашній затишок.

Я вже сумувала за Коннором. На щастя, за кілька днів ми обидвоє повернемося додому, як і має бути.

Гуркіт ззовні припинився, і в кабінеті запанувала неприродна тиша. Я заплющила очі й спробувала не звертати уваги на надокучливий біль у сідничному нерві. Я мусила згадати, чому я тут. Після того, що сталося з моєю сестрою, я вивчилася на психолога, щоб допомагати жінкам, які пережили травму. Інцидент, що трапився з Лорою, безперечно травматичний. Хай як незручно мені в цьому кабінеті, я розуміла, що погодитися на таку дивну справу — це правильне рішення. І що швидше я допоможу Лорі згадати, що сталося тієї ночі, то швидше зможу повернутися додому. За умови, що вдасться допомогти їй за шість днів інтенсивної терапії, які нам виділили.

Я відкрила папку з написом «Лора Вінтерс», надрукованим на білому ярлику поруч із фотографією. Я зроблю все можливе, щоб допомогти Лорі достукатися до її підсвідомості і знайти спогади, які вона замкнула в собі. Оскільки на місці злочину нікого, окрім неї, не бачили — навіть тіла — поліції вкрай необхідно дізнатися, чия це насправді кров і де ця людина зараз, особливо якщо є хоч якийсь шанс, що вона ще жива.

— Лора Вінтерс. — Я промовила її ім'я в тиші кабінету.

Я повторювала його знову і знову, доки мій язик не засвоїв візерунок і слова не почали звучати для мене просто як послідовність звуків без жодного сенсу. Я розмірковувала, що мова — це лише нагромадження звуків,

покликане передати те, що відбувається в нашій свідомості. Або те, що ми хочемо, аби здавалося таким.

А ще ми використовуємо мову, щоб брехати. Саме тому мене висмикнули із затишного кабінету, з мого зручного дому. Саме тому я полишила свого чудового чоловіка й чудове життя, щоб залишатися в цьому бездушному місці, допоки Лора Вінтерс не скаже мені, що ж насправді сталося тієї жахливої ночі.

Вона каже, що не знає, чому втратила спогади і чому її знайшли на самоті, вкриту чужою кров'ю. Схоже, єдине, у чому вона абсолютно впевнена, — це те, що я єдина психологиня, з якою вона може (або хоче) говорити.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Я підняла очі від досьє, коли почула, як відчинилися двері. Там стояла жінка в діловому костюмі, вона усмінулася та зробила непевний крок до кабінету.

— Еммо?

Вона наблизилася до мене, а за нею йшли ще двоє: м'язистий чоловік із гладко зачесаним волоссям і огрядна жінка, обидвоє в синіх медичних костюмах. На шиях у них висіли ремінці з написами «Гітон Плейс», на яких кріпилися ламіновані прямокутники ідентифікаційних карток. Треба не забути і собі таку отримати. Мені ще не видали ключ-брелока, а я не любила відчувати, ніби мене замкнули — хай навіть задля моєї безпеки.

Я закрила папку, обійшла навколо столу й простягла руку.

— Так, я Емма Бест. Рада знайомству.

— Мелані, — відповіла жінка, її холодна долоня потисла мою, а потім сховалася за спиною. — Мелані Колдвелл. Я психолог-супервізор Гітон Плейс. Приємно познайомитися.

Вона мала надто молодий для супервізорки вигляд. На витонченому вузькому обличчі вирізнялися її великі карі очі, а темне волосся, підстрижене під піксі, робило її схожою радше на гарненьку юнку, ніж на старшу спеціалістку психіатричної команди. Проте, ймовірно, її кваліфікації вистачало для цієї посади.

У Лондоні я проходила супервізію разом із двома психологами, з якими ділила робочий простір. Коли ж сама